

See discussions, stats, and author profiles for this publication at: <https://www.researchgate.net/publication/306107913>

'Die agent moet 't goede voorbeeld geven'. Kwalitatief onderzoek naar opvattingen van jongeren over de politie.

Article · January 2015

CITATIONS

0

READS

54

2 authors:

Romy van den Heerik

University of Amsterdam

5 PUBLICATIONS 0 CITATIONS

SEE PROFILE

Tessa van Charldorp

Utrecht University

9 PUBLICATIONS 20 CITATIONS

SEE PROFILE

Some of the authors of this publication are also working on these related projects:

Resistance to Metaphor [View project](#)

From police interrogation to police record [View project](#)

‘Die agent moet ’t goede voorbeeld geven’

Kwalitatief onderzoek naar opvattingen van jongeren over de politie

Cahiers Politiestudies
Jaargang 2015-1, nr. 34
p. 11-32
© Maklu-Uitgevers
ISBN 978-90-466-0721-3

Romy van den Heerik & Tessa van Charldorp¹

Dit kwalitatieve onderzoek naar online interacties tussen jongeren geeft inzicht in de opvattingen van jongeren over de politie. In deze interacties komen jongeren soms op voor de politie; de politie wordt als mens en beschermer gezien die je behandelt met respect. Jongeren zijn echter ook negatief over de politie en vinden dat de politie een boeman is, niets voorstelt, niks doet en onrechtvaardig handelt. Vooral de macht van de politie is bij voor- en tegenstanders een veelbesproken thema: de politie zou meer macht moeten hebben, maar tegelijkertijd wordt diezelfde macht misbruikt. Onder jongeren bestaat er kortom verwarring over wat de politie wel en niet mag, kan en moet. Agenten moeten je vriend zijn én tegelijkertijd de wet handhaven. Dit onderzoek legt niet alleen bloot wat jongeren van de politie vinden, maar laat ook zien dat er online een schat aan materiaal te vinden is om opvattingen van jongeren te onderzoeken.

1. Inleiding

Over het algemeen maken jongeren hun leefwereld in het dagelijks leven slechts minimaal aan buitenstaanders kenbaar. Online is het echter mogelijk om de leefwereld van jongeren te observeren. Dit is interessant voor de politie, aangezien inzicht in opvattingen van jongeren over de politie kansen biedt om deze leeftijdsgroep beter te begrijpen en zichzelf beter naar hen te profileren. In dit onderzoek kijken we dan ook naar online opvattingen van jongeren over verschillende facetten van de politie: Hoe staan jongeren tegenover de politie als institutie? Zien jongeren de politie als individuen? Wat vinden jongeren van het optreden van de politie? Wanneer vinden jongeren de politie goed of slecht en wat betekent dit? Worden er andere categorieën gebruikt behalve goed of slecht? Zijn alle jongeren het eens met elkaar of gaan ze erover met elkaar in discussie? Zo ja, hoe worden in deze discussie hun opvattingen over de politie vormgegeven? In tegenstelling tot veel kwantitatieve studies vanuit de politiekunde of criminologie vragen we jongeren niet wat ze van de politie vinden, maar observeren we hun online gesprekken over de politie en criminaliteit. De onderzoeksvraag die we hiermee willen beantwoorden is: welke opvattingen hebben jongeren online over de politie?

¹ Beiden werkzaam bij Taal & Communicatie, Vrije Universiteit, Amsterdam.

Internet is de plaats bij uitstek waar Nederlandse jongeren vrijuit met hun leeftijdsgenoten communiceren en discussiëren over allerlei onderwerpen. Volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) gebruikt 96% van de 15-25 jarigen dagelijks internet (CBS, 2014). Op het web zijn allerlei soorten sociale media-platforms te vinden, zoals Facebook en Twitter, waar jongeren fanatiek profielen aanmaken en elkaar op de hoogte houden van hun offline leven. Ook blogs, reacties op entertainmentsites zoals YouTube en internetfora zijn populair. Berichten op deze sites worden gelezen en geschreven door jongeren, waarmee deze interacties omschreven kunnen worden als hun online leefwereld. Het internet lijkt dan ook een uitstekende plek om de jongerencultuur te bestuderen.

Op basis van een verkennende etnografische studie hebben we actuele discussies tussen jongeren over de politie en criminaliteit op het web verzameld (zie Van Charldorp & Van den Heerik, 2013). Deze interacties hebben we geanalyseerd vanuit conversatie-analytisch perspectief met inzichten vanuit *membership categorization analysis*. Deze kwalitatieve methoden zijn bij uitstek geschikt om te observeren hoe jongeren betekenis geven aan 'de politie', omdat we analyseren hoe jongeren elkaar begrijpen en interpreteren aan de hand van hun interactie. We verbinden niet onze eigen interpretaties aan de gesprekken, maar laten zien hoe jongeren zelf, beurt voor beurt, betekenis geven aan het gesprek. Deze methode, waarbij sociale interactie en taalgebruik de basis vormen, is nog nauwelijks toegepast om te onderzoeken wat jongeren vinden van de politie (maar zie Stommel & Koole, 2010; Sneijder & te Molder, 2005; Greenfield & Subrahmanyam, 2003; en Lamerichs & te Molder, 2003 voor onderzoek naar hoe online gebruikers hun identiteit construeren).

In dit artikel² zullen we eerst kort uiteenzetten wat eerder onderzoek laat zien over de opvattingen over de politie vanuit de jongerencultuur. Na een beschrijving van de methode en het materiaal laten we in het analysedeel, aan de hand van de meest voorkomende thema's, zien wat jongeren nu eigenlijk vinden van de politie en wat jongeren van de politie verwachten. We sluiten het artikel af met een conclusie en discussie.

2. Literatuur

De effectieve werking van de politie is voor een groot deel afhankelijk van publieke steun (Maus, 2014). Uit Nederlands onderzoek van Beunders & Muller (2005) blijkt dat de politie tegenwoordig over het algemeen op een grotere acceptatie onder de bevolking kan rekenen dan in eerdere decennia het geval was. De politie als instituut staat voor de gewone burger tegenwoordig nauwelijks meer ter discussie (Beunders & Muller, 2005).

De *European Social Survey*³ (2011; European Crime Prevention Monitor, 2012) waarin meer dan 30 landen zijn vertegenwoordigd, laat zien dat meer dan 50% van de Nederlanders vindt dat de politie haar werk goed doet. Bijna 70% van de Nederlanders is tevreden over contact met de politie en meer dan 75% van de Nederlanders vindt dat de politie eerlijke beslissingen neemt. Minder dan 10% van de burgers in EU-lidstaten vindt dat de politie haar werk slecht of heel slecht doet. Nederlanders, evenals veel andere burgers

² Dit artikel is gebaseerd op het onderzoeksrapport 'Schrijven, hyven, facebooken, rappen en tweeten over criminaliteit en de politie. Een talige kijk in de leefwereld, normen en waarden van Nederlandse jongeren' (Van Charldorp & Van den Heerik, 2013).

³ Zie ook www.europeansocialsurvey.org voor informatie over de participerende landen, vragenlijsten, etc.

in Europese landen, geven de politie echter een magere 5 (uit 10) wanneer ze gevraagd werden aan te geven hoe succesvol de politie is in het voorkomen van criminaliteit. De European Social Survey maakt geen onderscheid tussen volwassenen en jongeren.

Opvallend is dat jongeren al vele jaren en in vele landen de politie minder accepteren dan volwassenen dat doen (Fine, Freudenberg, Payne, Perkins, Smith & Wanzer, 2003; Hopkins, 1994; Miller, Davis, Henderson Markovic & Ortiz, 2003; Peek, Alston & Lowe, 1978; Radford, Hamilton & Jarman, 2004; Wu, 2010). De relatie tussen jongeren en de sociale orde kan moeilijk en problematisch zijn. De leeftijdsfase waarin ze verkeren is namelijk vaak de fase waarin ze grenzen opzoeken en zich mogelijk bezighouden met activiteiten waarbij ze de gevestigde autoriteiten uitdagen en confronteren. Radford *et al.* (2004) laten zien dat niet alleen wanneer jongeren grenzen opzoeken, maar ook alleen al doordat ze jong zijn of op straat rondhangen met vrienden, de politie hen met achterdocht bekijkt. Jongeren zijn op hun beurt teleurgesteld dat de politie jongeren ziet als onbetrouwbaar (Fine *et al.*, 2003).

Volgens het surveyonderzoek dat Radford *et al.* (2004) in Noord-Ierland hebben uitgevoerd, hebben jongeren, voornamelijk op basis van eerdere ervaringen, gemengde en complexe opvattingen over de politie. Zo zou de politie volgens hen aan de ene kant eerlijk, professioneel en behulpzaam zijn. Echter is de politie volgens diezelfde jongeren ook onrechtvaardig, begrijpt jongeren niet en is de laatste jaren niet verbeterd. Jongeren voelen zich niet gesteund door de politie. Hierdoor voelen ze zich uiteindelijk machteloos, onvrij en ondergeschikt ten opzichte van de politie (Radford *et al.*, 2004). Deze attitudes van jongeren ten opzichte van de politie gebaseerd op directe en indirecte ervaringen zijn niet slechts tijdelijke opvattingen, maar hebben invloed op attitudes in latere levensfasen (Maus, 2014).

Niet alle jongeren hebben dezelfde opvatting over de politie. In veel onderzoeken wordt onder andere leeftijd, etniciteit, educatie, gender, geografische locatie en ook omgeving gekoppeld aan attitudes over de politie. Hieruit blijkt dat studenten bijvoorbeeld over het algemeen cynischer zijn en minder vertrouwen in de politie dan de rest van de jongeren. Ze zijn minder beperkt door ouders of school en hechten hierdoor meer belang aan vrijheid. Verder lijken mannen minder positief tegenover de politie te staan dan vrouwen (Wu, 2010).

Afkomst blijkt een andere belangrijke factor. Zo staan minderheidsgroepen vaak minder positief tegenover de politie. Surveyonderzoek uit de VS laat zien dat Amerikaanse jongeren van Afrikaanse en Latijns-Amerikaanse afkomst zich verraden en gewantrouwd voelen door de politie (Fine *et al.*, 2003). Vooral Afro-Amerikanen zijn over het algemeen minder tevreden over de lokale politie (zie ook Weitzer & Tuch, 2005). De tevredenheid onder hen wordt echter verhoogd als het in de eigen buurt overdag en 's nachts veilig is en het bestrijden van criminaliteit door de politie als effectief wordt gezien. De perceptie van criminaliteit en onrust in de buurt is van belang voor hun opvattingen over de politie (Maxson, Hennigan & Sloane, 2003).

Verder zijn de opvattingen over de politie vaak positief en stabiel als de politie niet betrokken raakt bij schandalen die in de media worden uitvergroot. Blootstelling aan berichten in de media over incidenten of wangedrag van de politie leidt aanhoudend tot aanzienlijk minder tevredenheid (Miller *et al.*, 2003). De politie zou dan ook een

goede relatie moeten onderhouden met de media en hier een positief beeld af moeten geven voor meer publieke steun onder de bevolking (Wu, 2010).

Het mediagedrag van de politie is echter minder belangrijk dan de fysieke ontmoetingen van de politie met burgers. Negatieve ervaringen met fysieke ontmoetingen met de politie zorgen voor minder tevredenheid over de politie, ook als die negatieve ervaringen van familie of vrienden zijn (Miller *et al.*, 2003). Echter leiden positieve ervaringen met de politie volgens Miller *et al.* (2003) niet tot significant meer vertrouwen in de politie. Deze positieve opvattingen worden namelijk alleen betrokken op de specifieke agenten waar contact mee is geweest en worden niet gegeneraliseerd naar de politie in het algemeen. Dit komt doordat de positieve kenmerken van de agent vaak niet aan het stereotype voldoen en hierdoor niet toegewezen worden aan de opvatting over agenten in het algemeen, maar gezien worden als 'speciaal geval' (Hopkins, 1994).

Verder lijken individuele verschillen tussen agenten voor jongeren niet uit te maken, omdat het hen uiteindelijk gaat om de 'institutie' politie (Hopkins, 1994). Het verschil tussen de opvattingen van jongeren over de politie in het algemeen en hun opvattingen over de agenten die ze ontmoeten, laat zien dat jongeren vaak niet zozeer negatief zijn over de politie, maar dat ze eerder problemen hebben met de 'institutie' politie, met macht en toezicht in het contact met georganiseerde sociale instituties. Het zou in dit opzicht effectiever zijn om de institutionele relatie te veranderen en zo ook de gemarginaliseerde positie van jongeren ten opzichte van de institutie. Jongeren zouden om dit probleem op te lossen beter geïntegreerd moeten worden in de volwassenenamenleving (Fine *et al.*, 2003). Op deze manier zullen ze meer het idee hebben dat ze door de publieke instituties geloofd en gerespecteerd worden als ze zich aan de wet houden en ze goed behandeld zullen worden.

Het surveyonderzoek van Maus (2014) toetst verder de bereidheid om samen te werken met de politie. Zij laat zien dat dit voornamelijk afhangt van de mate waarin de politie gezien wordt als legitiem. Percepties over legitimiteit hangen op hun beurt af van percepties over de rechtvaardigheid van de procedures die de politie hanteert. Bestaand onderzoek laat zien dat jongeren gemengde opinies hebben over de politie; aan de ene kant vinden zij de politie eerlijk en beschermend, maar aan de andere kant is er minder tevredenheid over de effectiviteit en ook rechtvaardigheid.

Deze opinies in de hierboven genoemde onderzoeken zijn tot stand gekomen op basis van enquêteonderzoek waarbij vooral wordt gemeten op schaalniveau. Verder ligt er bij dit soort onderzoeken veel nadruk op de correlaties tussen demografische en sociale kenmerken en attitude. Met dergelijk onderzoek wordt minder onderzocht wat precies de opvatting over de politie is, of wat men bijvoorbeeld precies positief of negatief vindt aan de politie. In dit artikel richten we ons op de vraag wat de huidige opvatting over de politie is onder jongeren. Hiervoor gebruiken we authentieke discussies van jongeren zelf.

3. Methode

Het internet is een dagelijks veranderend landschap, waar nieuwe soorten media zich in een razendsnel tempo ontwikkelen. Miljoenen Nederlanders maken inmiddels gebruik van Facebook, YouTube, Twitter en vele andere sociale media (zie bijvoorbeeld

Van Zessen, 2014). Behalve dat deze nieuwe vormen van communicatie live gevolgd kunnen worden, kan het internet ook gebruikt worden om materiaal te verzamelen voor een gedetailleerdere online interactieanalyse.

3.1. Online interactie

Dat respondenten binnen surveyonderzoek vaak gewenste antwoorden geven, is een bekend fenomeen. Bovendien worden bij dit type onderzoek enkel de attitudes gemeten waar naar gevraagd wordt. Onderzoekers zijn dan ook op zoek naar nieuwe manieren om 'echt' gedrag en eigen meningen van respondenten vast te leggen (zie bijvoorbeeld: Valkenburg & Peter, 2013; 2011). Het huidige onderzoek richt zich op authentiek materiaal dat jongeren zelf hebben geconstrueerd terwijl ze met elkaar in interactie waren. In plaats van jongeren te interviewen of te vragen om te reageren op vragenlijsten, brengen we de opvattingen die ze hanteren in kaart door te kijken naar hun taalgebruik en online interactiegedrag. Doordat je als onderzoeker niet aanwezig bent gedurende de interactie, zullen de participanten zich niet anders gedragen dan zoals ze gewoonlijk doen (Babbie, 2010: 328).

Taalgebruik en interactie bieden inzichten in hoe jongeren hun identiteit communiceren en construeren en hoe ze hun acties en meningen verantwoorden. Omdat de participanten in dit materiaal online communiceren of interacteren kunnen we de *conversatieanalytische* benadering toepassen op het materiaal. Conversatieanalyse bestudeert over het algemeen mondelinge interactie en de structuur en logica van het verloop hiervan (zie ten Have, 2007 voor een introductie). Conversatieanalisten vragen zich constant af: wat doen de gespreksdeelnemers en waarom op deze plek? Uitingen van sprekers zijn dan ook te analyseren door te kijken naar de vorige uiting: waar was dit een reactie op? Door een systematische benadering krijgen onderzoekers inzichten in wat voor acties sprekers gedaan krijgen in interactie. Bijvoorbeeld: zijn sprekers zich aan het verdedigen, of aan het beledigen? Vragen ze om hulp, of geven ze uitleg of verantwoording voor iets of iemand?

Naast de sequentiële analyse die wordt gehanteerd bij conversatieanalyse (zoals een grap die wordt gevolgd door een evaluatie van de grap), kan ook gekeken worden naar categorieën en thema's die taalgebruikers hanteren om hun (begrip van de) wereld mee te beschrijven. Deze methode, ook wel *Membership Categorization Analysis* (MCA) genoemd (Sacks, 1992), richt zich op hoe realiteit, identiteit en moraliteit worden geconstrueerd en geïmpliceerd in interactie, door patronen te ontdekken in de data. Mensen beroepen zich op, produceren, behouden en verwerpen bepaalde categorieën. Zo kan inzicht verkregen worden in hoe jongeren zichzelf en anderen categoriseren, bijvoorbeeld ten opzichte van de politie. Voelen jongeren zich een lid van bepaalde groepen (man, vrouw, gangster, scholier, burger, etc.), wordt de politie als groep gezien, en wordt dit als algemene kennis weergegeven? Hoewel taalgebruikers niet altijd alles expliciet duidelijk maken, kan een onderzoeker niet duidelijker dan de taalgebruiker zelf laten zien wat deze bedoelt (Stokoe, 2012).

Deze analyses kunnen een beeld geven van het type interacties dat op het web plaatsvindt, waar over wordt gesproken en hoe meningen, opinies, normen en waarden van bepaalde groepen zich vormen en ontwikkelen. Een analyse van de informatie die via deze media verspreid wordt, biedt antwoord op vragen zoals: Wat vinden jongeren

‘normaal’, acceptabel, stoer, of niet stoer, bijvoorbeeld op het gebied van criminaliteit? Wie zijn hun helden en vijanden? Wat wordt er vooral afgekeurd of goedgekeurd? Hoe reageren jongeren op gewelddadige acties van anderen? Wordt de politie gezien als relevante partij? Hoe communiceren jongeren over de politie?

3.2. Dataverzameling

Voorafgaand aan de analyse hebben we aan de hand van een online etnografische studie inzicht gekregen in waar jongeren zich online begeven (voor een uitgebreid verslag over deze studie zie Van Charldorp & Van den Heerik, 2013). De uiteindelijke verzameling van online conversaties, ofwel het corpus voor dit onderzoek, is tot stand gekomen na deze online etnografische studie van jongeren die discussiëren over criminaliteit en de politie. Specifieke webpagina's zijn uiteindelijk opgenomen in het corpus wanneer er sprake was van: 1) Nederlandse jongeren (12-25) als doelgroep; 2) politie als gespreksonderwerp; en 3) recente online interactie⁴. Deze websites zijn vervolgens opgeslagen in .html vorm en in .doc vorm. Bij het samenstellen van het corpus is rekening gehouden met een verdeling van het materiaal over verschillende websites en een variëteit van onderwerpen. Al het materiaal is in maart en april 2012 verzameld. Het corpus bestaat uit 24 verschillende conversaties van 11 verschillende websites. Aan de conversaties deden variërend tussen de 8 en 264 gebruikers mee. Ze behandelen allemaal het hoofdonderwerp politie. In totaal bestaat het corpus uit 50.000 woorden.

4. Analyse

Binnen het corpus hebben we alle opvattingen die de jongeren hebben over de politie uitgelicht. Op deze manier konden we op een overzichtelijke manier grip krijgen op het materiaal. Aan de hand van alle verschillende opvattingen over de politie hebben we thema's gedistilleerd die veelvuldig voorkwamen. Hieruit blijkt dat de politie door jongeren gezien wordt als 1) menselijk; 2) beschermer; 3) boeman; 4) dom, laf & lui; 5) onrechtvaardig; en 6) (on)machtig. Binnen deze thema's laten jongeren merken wat volgens hen de politie is en wat de politie zou moeten zijn/doen. Per thema zullen we aan de hand van voorbeelden laten zien hoe jongeren deze identiteiten toeschrijven aan de politie. De analyse richt zich op de acties die jongeren interactioneel tot stand brengen, de categorieën die ze hanteren en de inhoud van hun uitingen.

4.1. De politie is menselijk

De politie krijgt van jongeren een menselijk gezicht in interactie wanneer er wordt gediscussieerd over fouten maken, het wel of niet gebruiken van geweld en over werk-omstandigheden. Hierbij wordt de politie gelijkgesteld aan gewone burgers en daarmee ook aan hun handelen en problemen. Eén van de gebruikers zegt zelfs letterlijk: 'dat er fouten worden gemaakt dat is menselijk', wanneer hij/zij een agent verdedigt die volgens een andere forumgebruiker zou moeten worden aangeklaagd voor het gebruik van geweld.

⁴ Jongeren verplaatsen zich binnen relatief korte tijd als groep naar 'nieuwere' en meer populaire websites. Dit heeft de consequentie dat bepaalde sites, die korte tijd geleden nog populair waren onder jongeren, tegenwoordig in hoog tempo leeglopen waardoor alleen 'ouderen' achterblijven en discussies stil komen te liggen.

Voorbeeld 1 is afkomstig uit een grote discussie die plaatsvindt naar aanleiding van een YouTube filmpje. Dit filmpje laat zien hoe een jongen met een gitaar op twee agenten afstapt. De jongen zegt dat hij zichzelf wil aangeven. Er volgt een woordenwisseling tussen de agenten, de jongen en enige omstanders. De agenten pakken de jongen vervolgens hardhandig op en nemen hem mee naar de politieauto. Een voorbijganger reageert nog op het incident en noemt de politie 'triest'. De reacties op dit filmpje variëren van uiterst positief over het handelen van de agenten tot uiterst negatief en gebruikers gaan hier ook veelvuldig over in discussie met elkaar:

VOORBEELD 1:

hey gebruiker 1⁵,dat ben ik maar gedeeltelijk met je eens,de politie had zich iets professioneler kunnen gedragen,maar ik kan me heel goed voorstellen dat als zo'n gekke idioot op je afkomt,en zich meteen zo debiel gedraagt,die agent behoorlijk gefrustreert raakt snap je? want geef toe,als die gozer gewoon voorbij was gelopen,hadden ze hem niets gedaan.....

Deze forumgebruiker gaat voorzichtig tegen een eerdere forumgebruiker in door uit te leggen wat zijn punt is ('snap je') en hem over te halen van zijn gelijk ('want geef toe'). Daarbij verwijst hij in eerste instantie naar de politie als eenheid ('de politie had zich iets professioneler kunnen gedragen'), maar vervolgt hij zijn argumentatie met persoonlijkere referenties ('ik', 'zo'n gekke idioot' en 'die agent'). Deze gebruiker kan zich verplaatsen in de agent en benoemt gevoelens ('frustraties') die een agent zou kunnen hebben. Dat agenten frustraties kunnen hebben, wordt hier als belangrijk punt van de argumentatie genoemd, en laat zien dat het hebben van menselijke emoties dus onderdeel is van het politiewerk en reacties kan beïnvloeden. Het benoemen van dit soort emoties en de referentie naar de agenten als individuen komt in ons corpus het duidelijkst voor wanneer de bron van de discussie (in dit geval het YouTube filmpje) individuele agenten betreft of wanneer gebruikers persoonlijke ervaringen delen over positief contact met de politie. Dergelijke persoonlijke ervaring zien we in het volgende voorbeeld.

In voorbeeld 2 zien we reacties naar aanleiding van een nieuwsbericht dat is geplaatst op de jongerensite Superdudes. Dit nieuwsbericht gaat over een mogelijke staking die de politiebonden van plan zijn (het niet meer uitschrijven van bonnen en eventuele vervolgacties), als de minister van Veiligheid en Justitie niet voor een bepaalde datum in de buurt komt van de cao-eisen van politiepersoneel. De gebruiker die dit bericht heeft geplaatst op het forum moedigt discussie aan over of er een chaos zal ontstaan in het verkeer en wat forumgebruikers vinden van de staking.

VOORBEELD 2:

Gebruiker 1:

Ik denk dat het merendeel aan verkeersboetes voortvloeit uit flitspalen, dus mensen zullen zich alsnog enigszins moeten gedragen. Serieuze ongelukken kunnen daarnaast nog altijd bestraft worden, al is het alleen maar al via een art. 12 Sv-procedure.

⁵ Alle gebruikersnamen, plaatsnamen en andere persoonlijke informatie zijn in dit onderzoek geanonimiseerd.

Ik kan het de politie-agenten ook moeilijk kwalijk nemen. Ze hebben alle recht om een vorm van staking te beoefenen.

Gebruiker 2:

Gebruiker 1 ik ben met je eens want Agenten zijn ook mensen hebben ook alle rechten als elk ander mens heb samen mee gewerkt bij bedrijf X als Security Agent 😊 waar ik samen mee heb gewerkt waren wel zwaar gewapende units 🚔 hehe

In dit voorbeeld zien we dat gebruiker 1 de vraag over of er chaos zal ontstaan tegenspreekt. Daarnaast geeft deze gebruiker zijn/haar mening over of je de politie een staking kwalijk kan nemen. Vanuit het ik-perspectief ('ik denk', 'ik kan') zegt de gebruiker dat hij/zij dit niet kan. Dit laat zien hoe voorzichtig een positieve opvatting over de politie weergegeven wordt. De reden hiervoor is dat 'ze', de politie als eenheid, 'alle recht hebben' om te staken. De gebruiker trekt de politie gelijk aan iedere andere burger met diezelfde rechten. Gebruiker 2 gaat hier vervolgens op in door expliciet te noemen dat agenten ook 'mensen' zijn en 'alle rechten als elk ander mens' hebben. Gebruiker 2 verantwoordt zijn mening door te refereren aan agenten waar hij mee samen heeft gewerkt en een positieve ervaring mee heeft gehad. Blijkbaar zijn persoonlijke ervaringen belangrijk voor de onderbouwing van een argument met betrekking tot de politie. Dat een gebruiker onderbouwt waarom agenten menselijk zijn, laat zien dat dit niet de norm is. Veel vaker wordt er over de politie gesproken als eenheid, instituut, en/of groep professionals die er moet zijn voor de burger. Als zij dit doen, krijgen ze hier van de jongeren zelfs een goed rapportcijfer voor: '+10 voor politie'. Een algemenere norm onder jongeren is dan ook het belang om burgers te beschermen.

4.2. De politie is onze beschermer

Dat de politie een beschermende rol heeft of zou moeten hebben, is een norm die grootschalig wordt gehanteerd onder jongeren. Jongeren vinden dat de politie de taak heeft om mensen op te pakken die de wet overtreden, zodat de wereld een veiligere plek wordt. Wanneer je de wet overtreedt, is de politie er om je op te pakken, of 'op te halen': 'wouten komen je halen marokkaantje :-> snel opkankeren met je 180cc he :)'.
'

De maatschappij moet niet alleen beschermd worden tegen illegale praktijken, maar jongeren moeten ook terecht kunnen bij de politie wanneer ze slachtoffer zijn van overtredingen of andere vormen van criminaliteit. Zo vinden jongeren dat ze aangifte moeten kunnen doen wanneer ze op een bangalijs terecht komen, lijsten die via het internet verspreid worden waarop wordt aangegeven welke meisjes de grootste 'sletten' zijn (zie www.vraaghetdepolitie.nl). Wanneer er op Hyves een artikel wordt geplaatst waarin staat dat 'mensen die problemen ondervinden als gevolg van een zogenoemde 'bangalijs' ... niet direct naar de politie [moeten] rennen' geeft een gebruiker de volgende reactie:

VOORBEELD 3:

en dit zijn de mensen die ons horen te helpen in de maatschappij nou sorry hier heb ik dus geen woorden voor he

De klacht over de politie wordt door deze gebruiker versterkt door de politie ('de mensen') tegenover de wij-groep ('ons') te zetten. Hiermee verdwijnt de menselijke kant van de politie en wordt de politie gezien als instituut met als taak het helpen van burgers. Werkwoorden zoals 'helpen' en 'redden' worden veel gebruikt door jongeren wanneer ze de taken van de politie als beschermer belichten, zoals hier in een tegenreactie op geklaag over het gebruik van geweld door de politie: 'als jij ontvoerd word wie komt je dan helpen juist ja:p'.

Niet alleen geven jongeren aan dat de politie burgers zou moeten helpen. Sommigen plaatsen de politie zelfs in de categorie hulpverleners. In het volgende voorbeeld wordt de politie in hetzelfde rijtje genoemd als brandweer en ambulance. Dit is wederom een reactie op het krantenartikel over een mogelijke staking van de politie (zie ook voorbeeld 2).

VOORBEELD 4:

En terecht dat de politiebond dit beslist te gaan, hulpverleners (politie, brandweer en ambulance) worden veel te weinig gerespecteerd en ondergewaardeerd in dit land.

Deze gebruiker stemt in met de actie van de agenten in het krantenartikel, namelijk staken als de cao niet verbeterd wordt. Dat dit 'terecht' zou zijn onderbouwt de gebruiker met het argument dat hulpverleners te weinig gerespecteerd of gewaardeerd worden. Hoewel er rond deze tijd op het internet in het algemeen veel werd gediscussieerd over respect tegenover hulpverleners (vooral ambulancepersoneel), verwijst deze gebruiker naar een breder begrip van respect en waardering ten opzichte van alle type hulpverleners, waar hij ook de politie onder schaaft.

Naast het feit dat de politie hulp verleent, mensen redt en de maatschappij beschermt tegen boeven en overtreders, zorgt de politie ook voor een ordelijke maatschappij, zoals de gebruiker in voorbeeld 5 stelt.

VOORBEELD 5:

Als er geen politie was in deze maatschappij dan was het pas een bende geweest, ben er maar blij mee ook al zijn ze niet altijd even aardig. Als je heel de politie ontslaat dan maak je wereld kapot!

Volgens deze gebruiker kan een maatschappij niet zonder politie omdat er dan 'een bende' zou ontstaan en de 'wereld kapot' zou gaan. Deze gebruiker ziet de politie als essentieel instituut en daardoor komt of een politie 'aardig' zou zijn of niet op de tweede plek. Deze gebruiker hecht dan ook minder waarde aan het menselijke aspect van de politie (in tegenstelling tot de voorbeelden uit sectie 4.1 in dit artikel).

Dat de politie hulp moet verlenen en de maatschappij moet beschermen staat redelijk vast onder de jongeren. Hoé ze dat echter doen levert wel veel stof op voor discussie. Volgens sommige jongeren gebruikt de politie te veel (onnodig) geweld, terwijl andere jongeren meer geweld toejuichen (zie sectie 4.6). Wanneer er op nieuwssite fok.nl een artikel verschijnt over twee agenten die niet vervolgd worden voor het doodschieten van een man in Zevenbergen, zijn de meeste jongeren het hier mee eens. Een van de

gebruikers vraagt zich zelfs het volgende af: ‘Waarom geen lintje voor die agenten? Ze hebben godverdomme 2 mensen en zichzelf gered.’ Echter niet alle jongeren vinden dat de politie geweld mag gebruiken om de maatschappij te beschermen (zie ook sectie 4.6). Agenten zouden volgens sommige jongeren het ‘goede voorbeeld’ moeten geven en dus geen geweld moeten gebruiken. Hieronder vindt een discussie plaats naar aanleiding van het YouTube filmpje met de jongen met gitaar waarop te zien is dat een agent een burger een tik geeft:

VOORBEELD 6:

Gebruiker 1:

zo gaat dat in zwolle;) en geloof me... al die zeikerds hier.. tis nodig zo;) die zwollenaren zijn geen makelijk volk en ze moeten behandeld worden zoals ze zichzelf gedragen.. niks mis mee zo.. zo gaat et al jaren en ik ben er tevreden me.. dan krijg ik maar een tik maar dan heb ik em wel verdiend!.. kankerzeikers hier moeten hun bek houwe.. die wout deed wat moest gebeuren.. als ik er bij stond had ik die mogool met gitaar tik gegeven.. zwolle de gekste

Gebruiker 2:

neeh lul, die agent moet 't goede voorbeeld geven, als jij een inbreker mept, word je aangehouden, en als een agent slaat mag het wel?’

Gebruiker 1 laat weten dat het ook een taak is van de politie om burgers op hun fouten te wijzen en zo tegen henzelf te beschermen. Als gebruiker 1 zijn tevredenheid uit over de politie en de politie in het gelijk stelt (‘die wout deed wat moest gebeuren’) gaat gebruiker 2 hier tegenin. Gebruiker 2 is het oneens met het gebruik van geweld en beledigt daarbij ook gebruiker 1 (‘neeh lul’). Onderbouwing hiervoor is dat agenten het ‘goede voorbeeld’ zouden moeten geven. Gebruiker 2 onderstreept de onrechtvaardigheid en tegenstrijdigheid van het systeem, namelijk, dat burgers boeven niet mogen slaan, maar agenten burgers wel mogen slaan (zie ook sectie 4.6).

Er is duidelijk veel discussie over de rol en taken van de politie. De politie heeft als taak de burger te beschermen, maar tegelijkertijd doet de politie van alles fout. Ze slaan, zijn agressief, oneerlijk, etc. De politie moet volgens de jongeren iedereen in de maatschappij op een eerlijke, rechtvaardige en consequente manier beschermen (zie ook sectie 4.5), zonder onnodig geweld. Wanneer ze dat niet doet loopt de politie het gevaar om als boeman gezien te worden.

4.3. De politie is een boeman

Een andere rol die de politie vervult is die van boeman. De politie is soms namelijk een schrikbeeld voor jongeren. Jongeren schrikken als ze politie zien en zijn bang om iets fout te doen in het bijzijn van agenten: ‘Het altijd weer bekende ‘doe ik iets fout’ moment als de wouten langs rijden #schrikmoment’. Blijkbaar zorgt het zien van politie voor een schrikmoment dat andere jongeren ook zo herkennen. Door de hashtag aan de tweet toe te voegen categoriseert deze gebruiker dit moment als herkenbaar schrikmoment. Twitter is voor jongeren ook het platform om snel veel andere jongeren te waarschuwen voor de aanwezigheid van de politie. Op deze manier kunnen ze snel

veel andere jongeren laten weten hoe ze contact met de politie kunnen vermijden en kunnen voorkomen dat de politie ze iets zou kunnen doen.

VOORBEELD 7:

Pas op veel moter wouten in de stad ze rijden door het park alles heen dus pas op!!!

Met woorden als 'pas op', 'kijk uit', en het gebruik van uitroeptekens waarschuwen de jongeren elkaar voor de politie. Het schrikbeeld wordt versterkt door het gebruik van intensiveerders zoals 'veel' en 'alles'. Dit laat zien dat de politie in grote aantallen aanwezig is en je niet aan haar ontkomt. Verder laten jongeren online weten bang te zijn om bijvoorbeeld 'gepakt' of 'gesnapt' te worden door de politie. Met het gebruik van dergelijke woorden laten de jongeren zien dat de politie erop uit is hen aan te houden als ze zich niet gedragen en jongeren op hun beurt proberen niet door de politie aangehouden te worden. De politie als boeman komt in het volgende voorbeeld in een interactie tussen twee gebruikers over het plaatsen van een naam op een bangalijs naar voren.

VOORBEELD 8:

Gebruiker 1:

Ik heb op die site voor de gein iemand geplaatst die niet bestaat ! Ook geen woonplaats ingevuld maar het is niet strafbaar toch ? Als je niet iemand doet die je niet echt kent of noot van hebt gehoord ik heb als naam gedaan : Shanieet ofzow ...

Gebruiker 2:

Ik zou uitkijken. Niet om je bang te maken, maar als de politie erachter komt dat deze site bestaat, roepen ze diegenen die er iets hebben geplaatst misschien op voor een verhoor...

Gebruiker 1 geeft hier zelf aan bang te zijn om een strafbaar feit te hebben begaan en hierdoor problemen te krijgen met de politie. Dat hij de vraag online stelt laat zien dat de gebruiker hier zelf over twijfelt, bang is voor contact met de politie en bij andere jongeren dit onderwerp kan aansnijden en om hulp kan vragen. Gebruiker 2 antwoordt vervolgens waarschuwend. De politie zou erachter kunnen komen en dan kun je opgeroepen worden voor een verhoor en dat is niet goed. De politie wordt op deze manier als boeman afgeschilderd, waar je liever niet mee in aanraking komt. Verder geven de jongeren hier aan dat de politie de mogelijkheid heeft om achter bepaalde informatie te komen en handelt volgens de regel: als je een strafbaar feit hebt begaan, wordt je opgepakt.

4.4. De politie is dom/laf/lui

Hoewel de politie als boeman in redelijke onschuldige discussies voorkomt, zien we de categorie 'de politie is dom/laf/lui' in heftigere discussies voorkomen. Hier geven jongeren onder andere aan dat ze sneller en slimmer zijn dan de politie, waarmee

ze impliceren dat de politie langzaam en dom is. Ze zien zichzelf in dit opzicht als superieur aan de politie.

VOORBEELD 9:

Gebruiker 1:

ben jij al eens een keer in aanraking met de politie geweest ?
en waarvoor? 🤔

Gebruiker 2:

Ja hoor maar was niks ernstigs (vind ik) hahah..
En was wanneer het echt nodig was toch sneller en slimmer dan de popo..
Hahaha.. 🤔

In dit voorbeeld vraagt gebruiker 1 naar ervaringen van jongeren met de politie en wat ze in dat geval hadden gedaan. Door een emoticon van een engeltje toe te voegen geeft deze gebruiker aan dat hij of zij weet dat het een serieuze vraag is en het fout is om in aanraking te komen met de politie door een overtreding te begaan. Tegelijkertijd geeft hij of zij hiermee aan dat andere gebruikers niet bang hoeven te zijn om voor hun antwoord veroordeeld te worden, waarmee hij of zij een veilige omgeving creëert. Gebruiker 2 reageert door 'ja hoor' te gebruiken in plaats van 'ja' waarmee hij/zij de ernst van het maken van een overtreding afzwakt. Door 'vind ik' tussen haakjes te zetten, geeft de gebruiker verder impliciet aan dat de overtreding in werkelijkheid misschien wel erger was dan hij of zij zelf vindt. Het gelach erbij verzacht het feit dat hij/zij opbiecht in aanraking te zijn geweest met de politie. Op deze manier creëert de gebruiker een 'onschuldige' context. De tweede 'hahaha' en de bijbehorende emoticon laten zien dat politie gezien wordt als lachwekkend. We zien dat sommige jongeren het cool vinden om tegen het gezag van de politie en de regels in te gaan door bijvoorbeeld met de politie te vechten en overtredingen te begaan. Het is grappig (en mogelijk) om tegen hen in te gaan ('WOENSDAG HAD IK MET EEN POLITIE GEVOCHTEN. HAHAHAH.'), ze te bespotten ('Haha gister kwam popo en t hele huis 20 man ofso zong: ALLE WOUTEN ZYN HOMO'S hahahah') en ze te slim af te zijn ('Heuuu aangehouden door de wouten, gelukkig ben ik verbaal redelijk goed aangelegd'). De gebruikers versterken elkaars reacties door te lachen, hoofdlettergebruik, elkaar aan te spreken ('Heuu', 'ja hoor') en elkaars taalgebruik over te nemen ('wouten', 'popo').

Naast dom is de politie volgens jongeren ook bang voor 'gevaarlijke allochtonen' en lui. Ze 'doen geen ene fuck' en als de politie al in actie komt is het voor 'nutteloze' zaken.

VOORBEELD 10:

Schandalig.. En ja hoor de politie doet weer is helemaal niks. Wanneer pakken ze dit soort dingen nou is aan. En zelfs met bedreigingen doen ze niks! Maar owh wee als je der zelf wat aan gaat doen. Dat zit je fout! Nou wanneer doen die juttan der is iets aan dan ?

In het bovenstaand voorbeeld blijkt de frustratie over de luie en laffe politie duidelijk uit woorden als 'schandalig', 'weer is', 'nou is', 'zelfs', 'owh wee'. Volgens jongeren houdt de politie zich niet genoeg bezig met serieuze zaken en aangezien de burger niet de

rechten heeft om zelf in actie te komen, maar in dit geval geen andere optie heeft, zal hij worden bestraft voor zijn daad terwijl hij uit was op hulp. De politie kan volgens deze jongeren zo niet je beste vriend zijn, maar komt tegenover de burger te staan.

VOORBEELD 11:

Gebruiker 1:

gister kwamen die lui bij mij aan de deur omdat ik mn auto voor mn huis iets te scheef in het parkeervak had staan .. daar komen de miereneukers wel voor maar voor serieuze dingen ho maar tenzij ze zelf aan worden gevallen verschuilen zich altijd achter de wet, maar heilig zijn ze niet

Gebruiker 2:

@ Gebruiker 1: Ja laffe honden zijn het!

Als ze weten dat ze iets kunnen verwachten dan gaan ze liever even een blokje om in de hoop dat het wel over gaat.

En als ze weten dat ze geen problemen kunnen verwachten dan staan ze in de rij!!

Volgens deze jongeren in voorbeeld 11 zet de politie zich niet in voor de problemen van de burger en komen agenten liever niet in actie. Agenten worden weggezet als lui behalve als ze boetes uit kunnen delen en geen problemen verwachten. Ze verschuilen zich hierbij achter de wet en worden gecategoriseerd als 'laffe honden'. De jongeren geven elkaar hierin gelijk.

Door het beeld van de politie als lui, laf en dom is ook het beroep van agent niet populair onder jongeren. 'Een echte man wordt geen agent', 'A.C.A.B.' (acroniem voor 'all cops are bastards') en 'een agent heeft geen vrienden' zijn normen die jongeren hanteren. Politieagenten zouden gepest zijn vroeger ('volgens mij is die kk wout vroeger ook een aap in een pakkie genoemd;p;p hard gepest zoals elke wout;p'), geen goede jeugd of opleiding hebben gehad ('die mensen komen van een fuckin lage school komen ze zo doen donder op man politiek gaat achteruit heel deze fuckin maatschappij') en zielige personen zijn zonder hun uniform ('agenten zijn niks zonder hun pak kom me niks vertellen t is zo' en 'en nu zin ze opeens stoer omdat je een uniform aanhebben, ACAB'). Het is volgens jongeren dan ook raar dat ze wel gezag hebben. De agent wordt uitgelachen en belachelijk gemaakt met gelach en uitingen als 'tering triest': 'Hahaha wouten maken reclame omdat ze weten dat er niemand meer een wilt worden, tering triest'. Om van dit imago af te komen zou de politie volgens de jongeren 'moeten werken voor hun geld' en op moet komen voor de burger en problemen van burgers aan moet pakken (zie sectie 4.2) in plaats van bijvoorbeeld verkeerscontroles te houden.

De band van de burger met de politie is gecompliceerd. In veel gevallen wil de burger volgens jongeren dat de politie helpt, haar rol als beschermer vervult en zich bezig houdt met 'serieuze' taken, maar volgens hen zijn agenten alleen maar uit op macht en geld, komen niet snel in actie en zijn dus dom, laf en lui. Hierdoor kan een agent geen goed voorbeeld zijn.

4.5. De politie is onrechtvaardig

De politie wordt door jongeren verder op verschillende manieren als onrechtvaardig gezien. Iets wat jongeren persoonlijk aangaat (en waar veel jongeren blijkbaar ervaring mee hebben) zijn boetes. Hier hebben ze dan ook een heel sterke mening over: 'Flikkers die wouten, net een boete gekregen voor door het rooie licht lopen #€65'. De boetes zijn volgens jongeren vaak overdreven, worden niet consequent gegeven en hebben geen nut. Veel jongeren zien het uitschrijven van boetes als bewijs dat de politie niks beters te doen heeft (zie sectie 4.4) en alleen maar uit is op meer geld verdienen. Ook wordt het als onrechtvaardig gezien dat voor sommige overtredingen wel en voor andere geen bekeuring wordt uitgedeeld door de politie. Op de vraag of je wel eens met de politie in aanraking bent geweest, antwoordt een jongere:

VOORBEELD 12:

strafblad en hele waslijst aan verkeersboetes, nu ook voor ze x rijbewijs kwijt.
verder ben ik best een leuke jongen 😊
m'n auto trekt wel aandacht dus helaas krijg ik 't ook. maja uitlaat zit netjes
1 dp steeds onder de max 😊 maar hoe bont ik 't ook maak op de fiets, vol
door rood rijden, voetgangers zowat omver rijden in 't winkelcentrum, met
40 over 't woonerf (waar autos 15 max of stapvoets mogen) daar kom ik wel
mee weg 😊 echt kromme wereld

Dit voorbeeld laat zien dat het niet krijgen van een bekeuring voor overtredingen die gemaakt zijn op de fiets als onrechtvaardig wordt beschouwd, omdat er wel altijd bekeuringen worden gegeven voor overtredingen gemaakt met de auto. Verder laat deze gebruiker met het gebruik van smileys en 'verder ben ik best een leuke jongen' zien dat hij weet dat zijn gedrag maatschappelijk onwenselijk is. Alhoewel jongeren zeuren over boetes en aanhoudingen weten ze toch ook dat je je eigenlijk aan de regels moet houden.

Onrechtvaardigheid zien jongeren niet alleen terug in het uitschrijven van boetes, maar jongeren vinden ook dat agenten en burgers gelijke rechten zouden moeten hebben.

VOORBEELD 13:

Gebruiker 1:

briljante reactie!
gewoon een ouderwetse trap onder je reet hebben sommige lui nodig.
discipline en respect is wat er aan ontbreekt...

Gebruiker 2:

jonge, als je dit tegen iemand anders zegt die geen agent is en hij slaat je dan moet die kerel mee naar het bureau niet degene die het zegt. waarom zou het anders zijn in het geval van een agent de regels en wetten gelden ook voor die 'apen in uniform'.

Uit deze interactie blijkt dat jongeren vinden dat de regels en wetten die voor normale burgers gelden, ook voor agenten zouden moeten gelden. Anders wordt de politie volgens de jongeren voorgetrokken. Volgens veel jongeren telt de norm 'als burgers iets niet mogen, mag de politie dit ook niet', zoals deze jongere schrijft: 'dus wij mogen een

agent niet beledigen maar een agent mag ons wel slaan... hmmm heel apart'. Daarbij staat de institutie politie volgens veel jongeren hoger in rang en soms zelfs boven de wet: 'in uniform heeft hij niks te frezen'. Dit is volgens hen onrechtvaardig. Veel van de onrechtvaardigheid die wordt toegeschreven aan de politie heeft te maken met het gebruiken van geweld en dus de uitoefening van macht. Dit is dan ook het onderwerp van het volgende thema.

4.6. De politie is (on)macht(ig)

Hoewel jongeren de menselijke kant van de politie bespreken (zie sectie 4.1), wordt er door jongeren meer gesproken over de politie als groep of eenheid. Jongeren generaliseren de politie als instituut en machthouders en refereren naar de politie op een afstandelijke manier met termen zoals 'zij', 'hun' of 'hen' en bijna altijd in meervoudige vorm. De jongeren in dit online corpus lijken het er in principe over eens te zijn dat het het werk van de politie is om de orde te handhaven en overtredingen te bestraffen, omdat er regels zijn waar mensen zich aan moeten houden. Volgens sommige jongeren verdienen agenten waardering voor hun werk, terwijl anderen het hier niet mee eens zijn. Discussies als 'is de politie niet machtig genoeg of juist té machtig?', 'Mogen agenten wel of niet slaan, en in welke situaties?' 'Mogen agenten meer dan burgers?' komen vaak terug onder jongeren. In sectie 4.2 hebben we voorbeelden gezien van jongeren die de politie als beschermer categoriseren. Jongeren hadden discussies over of geweld hier wel of niet mee gepaard zou moeten gaan. Een andere discussie is echter of geweld en macht horen bij de institutie politie.

Jongeren vinden aan de ene kant dat de politie niet genoeg gezag en macht heeft, ze zich aan teveel regels moet houden en daardoor te weinig mag en niet hard genoeg optreedt. Ze juichen geweld toe om op deze manier een slagvaardigere politie te bereiken die overtredingen meteen aanpakt: 'politie moet veel vaker meppen uitdelen! 10 punten voor politie! deze man verdient opslag!'. Het is voor jongeren niet alleen belangrijk dat dit in hun land, maar specifiek ook in hun buurt gebeurt: 'Tijd voor de politie om een beetje respect af te dwingen. Dit soort aanpak graag in overvecht en bijlmer.' Hiertegenover staan de jongeren die vinden dat de politie 'dit land niet heerst' en haar macht misbruikt. Een gebruiker schudt de overige jongeren op het forum wakker: 'Weer een typisch gevalletje machtsmisbruik, vroeger gepest nu pesten. We worden een politiestaat mensen, word wakker.' Deze oproep tot 'sociaal protest' laat zien hoe jongeren online hun frustraties uiten, medestanders zoeken onder elkaar en zo hopen te zorgen voor een betere toekomst. Door de tegengestelde verhoudingen wordt de politie als 'vijand' gezien die denkt dat zij alles kan maken. Jongeren komen zo tegenover de politie te staan, terwijl een agent volgens jongeren juist het goede voorbeeld zou moeten geven.

In het volgende voorbeeld wordt in verband met het filmpje over de agent en de gitarist onderscheid gemaakt tussen 'echte' agenten en 'niet echte' agenten. De 'niet echte' agenten horen geen agent te zijn, omdat ze zich niet als een agent gedragen:

VOORBEELD 14:

'Bullshit! Een egte agent zou hem niet zo behandelen die moeten wel wat kennen hebben. Deze 'crimineel' ken dat dus blijbaar niet. Hoort zon figuur dan thuis daar? Nee absoluut niet. Zij horen een einde te maken aan het geweld, niet beginnen'.

De discussie over wat een agent nu precies wel en niet mag/moet wordt ook in het volgende voorbeeld gevoerd, waarin de jongeren het incident van de politie met de gitarist bespreken:

VOORBEELD 15:

Gebruiker 1:

ja absoluut. zeker als die jongen het expres gaat uitlokken. de politie mag tegenwoordig niks meer, en daarom verdwijnt ook het gezag. ik vind dat de politie dan maar gezag af moet dwingen. het is toch niet normaal dat zo'n joch zo bijdehand doet alleen maar om de politie te zieken.. nu zal hij de volgende keer nog maar eens nadenken voordat hij zoiets triests wil doen.:

Gebruiker 2:

wat bijdehand dan? het is een vrij land de politie heerst dit land niet en de politie moet maar eens boeven gaan vangen en niet zo opgefokt doen over zo'n klein kut grapje

Gebruiker 1:

Nou, die aap moet gewoon normaal doen, en daarbij mag de politie vaak zo weinig en zijn er te veel regels (juist omdat we dus in een democratisch land leven en alles gedocumenteerd moet worden, bewijzen etc). Kost soms teveel tijd. En er zijn te weinig agenten op straat en de mogen soms nog te weinig. En het OM eist te vaak te lage straffen en het doet hun werk niet goed. En advocaten die vaak zelf crimineel zijn gooien roet in het eten. Maar dat is de rechtstaat dus ja

In deze interactie zijn jongeren met elkaar in discussie over of de politie geweld mag toepassen. Gebruiker 1 geeft aan van wel, de politie 'zieken' is iets waar de politie tegen op moet treden. 'het is toch niet normaal', laat zien dat hij hier een opvatting weergeeft die algemeen gedeeld (zouden moeten) worden. Gebruiker 2 gaat niet zozeer tegen deze opvatting in, maar vindt dat de jongen maar een grapje maakte en de politie hier niet met geweld op in moet gaan. De politie moet zich met belangrijkere dingen bezighouden ('boeven vangen'). De politie is volgens deze gebruiker niet de heersende macht in Nederland en moet zich dan ook niet zo gedragen. Hier gaat gebruiker 1 op in. Omdat de politie niet de heersende macht is, mag de politie volgens hem of haar te weinig. De discussie laat zien dat het niet vastligt wat de politie wel en niet mag, maar dat dit per situatie bekeken kan worden en dat jongeren hier zelfs advies in kunnen geven. In het volgende voorbeeld neemt een soortgelijke discussie een andere vorm aan. De discussie is een antwoord op het nieuwsbericht: 'Agenten niet vervolgd voor doodschieten Brabander'. Gebruiker 2 reageert op een eerdere gebruiker door citaten (quotes) te knippen uit de eerdere reactie en hier één voor één op te reageren:

VOORBEELD 16:

Gebruiker 2:

quote:

5 schoten? beetje iets teveel he. Dood door schuld, dat iniedergeval.

Nee. Dus niet.

quote:

Helaas ben ik de rechter niet.

Gelukkig niet, nee. Je lijkt me niet iemand die daar competent genoeg voor is. Pizzabakker lijkt me een betere keuze. Of marktkoopman.:

quote:

Ik neem aan dat

Aannames zijn altijd al een goede vervanger voor feiten geweest. En het gebruik ervan scheelt heel veel denkwerk.

quote:

hij na 4 schoten echt niet nog hakkend met dat mes op de agenten af komt gestormt, na 2 schoten denk ik zo al niet meer.

Het vonnis is openbaar. Je zou zomaar eens gek kunnen doen en je erin verdiepen. Dan weet je het.

quote:

Klinkt een beetje vreemd dit, iemand doodschieten en vrijuit gaan.

Ja, je verdedigen tegen een gewelddadig persoon met een mes moet niet ongestraft kunnen. Maar ach, het is nu eenmaal geen ideale samenleving he?

quote:

Ik denk dat ik voortaan ook een pistool mee neem.

Dat lijkt me een goed idee.

quote:

Als hun dat mogen, ik toch zeker ook.

Tuurlijk. En je mag ook boetes uitschrijven, mensen arresteren en met pepperspray spuiten. En je mag ook open hartoperaties en niertransplantaties uitvoeren, straaljagers besturen, kernsplijtstaven verwisselen en het land besturen.

Want dat mogen 'hun' tenslotte ook.

quote:

Mag ik degene die met een mes op me af komen dus ook helemaal kapotschieten.

Of goh, hee, dat mag dan weer niet...

Hypocriet land.

Als ik een psychiater zou zijn, zou ik graag eens in jouw bolletje willen kijken, want je lijkt me een zeer 'speciaal' persoon.

Bovenstaand voorbeeld is een negatieve reactie op een post die het ingrijpen van de politie met schoten als onacceptabel beschrijft. De reactie van gebruiker 2 hierop gaat hier tegenin en benadrukt dat een agent meer mag dan een burger, omdat dit hoort bij zijn beroep. Dit voorbeeld laat duidelijk zien hoe jongeren online elkaars tegengestelde opvattingen ook punt per punt kunnen bediscussiëren. Bij deze discussie is zoals vaker in online discussies, sarcasme aanwezig ('dat lijkt me een goed idee', 'of goh, hee, dag mag dan weer niet') en wordt duidelijk dat jongeren elkaar op andere opvattingen wijzen en hierbij stellig en fel op elkaar reageren. Deze interactie laat zien hoe jongeren met elkaar de normen en waarden die ze hebben laten zien. Een redenering als: 'als

hun dat mogen, ik toch zeker ook' is volgens de andere gebruiker niet de norm in onze maatschappij. Jongeren verwijten elkaar hier niet goed genoeg over bepaalde uitspraken te hebben nagedacht, wat laat zien dat jongeren op internet niet zomaar alles kunnen zeggen. Jongeren gaan flink met elkaar in discussie over dit onderwerp, wat aangeeft dat er geen vaste norm over bestaat. Het verschil tussen burgers en de politie wordt in deze discussie verduidelijkt en de taken en privileges die horen bij het beroep van agent worden hier uiteengezet door het beroep van agent te vergelijken met andere beroepen waar privileges bij horen die gewone burgers niet hebben. Het beroep politieagent wordt hier gelijkgesteld aan een collectie andere beroepen zoals artsen, piloten en zelfs premierschap. Agenten voeren een bepaald beroep uit waar institutionele taken aan verbonden zijn, zoals het uitschrijven van boetes, en waar een opleiding en bepaalde verantwoordelijkheden aan verbonden zijn. Hiermee verandert de 'hun' en 'wij'-discussie in een discussie over de verantwoordelijkheden van het beroep agent.

5. Conclusie

In dit onderzoek naar de opvattingen van jongeren over de politie vanuit de achtergrond van de huidige jongerencultuur is gebleken dat jongeren in Nederland online, op jongerensites, Twitter en YouTube, veelvuldig over de politie praten en hun mening geven. Hier is duidelijk te zien dat jongeren inderdaad, voornamelijk gebaseerd op eerdere ervaringen verschillende en complexe opvattingen hebben over de politie. Daarbij is de perceptie van criminaliteit en onrust en het optreden van de politie in de eigen buurt een belangrijke factor voor opvattingen over de politie.

Verder is de politie nieuwswaardig. Jongeren bespreken de politie vaak naar aanleiding van een nieuwsbericht of voorval van een andere jongere met de politie. Als in dit bericht de politie negatief naar voren komt, leidt dit vaak tot afkeuring in de online reacties van jongeren. Dit komt overeen met eerder onderzoek van Miller *et al.* (2003). Voor jongeren is de politie ook discussiewaardig. De discussies laten zien dat jongeren de politie categoriseren in verschillende thema's: 'de politie is menselijk', 'de politie is beschermer', 'de politie is boeman', 'de politie is dom/laf/luï', 'de politie is onrechtvaardig' en 'de politie is (on)macht(ig).

Waarden over de politie liggen niet vast. Af en toe komen jongeren op voor de politie. Voor sommige jongeren is de norm dat je de politie met respect behandelt en als iemand naar de politie scheldt, je hem/haar daarvoor kunt oppakken. Jongeren verdedigen deze mening tegenover andere jongeren. Op basis van eerder onderzoek is het niet te verwachten dat positieve ervaringen van jongeren met de politie tot positieve opvattingen over de politie in het algemeen leiden (Miller *et al.*, 2003). Echter, hebben we in ons materiaal juist wél gezien dat jongeren de menselijke kant van de politie benadrukken wanneer ze een positieve persoonlijke ervaring hebben gehad met de politie.

Jongeren die negatief zijn over de politie vinden dat de politie niets voorstelt, niks doet en niet consequent is. Ook beoordelen de jongeren de politie soms als onrechtvaardig, wat volgens Maus (2014) uiteindelijk zal leiden tot minder bereidheid om samen te werken met de politie. Ook de macht en het toezicht van de politie waar jongeren mee in aanraking komen (zie ook Fine *et al.*, 2003), wordt soms als negatief ervaren.

Dat jongeren onder elkaar negatieve ervaringen over de politie delen is zorgwekkend, omdat uit de literatuur blijkt dat ook negatieve ervaringen van anderen voor minder tevredenheid over de politie kunnen zorgen (Hopkins, 1994). Wellicht zou het helpen om jongeren beter te integreren in de volwassenensamenleving zoals Fine *et al.* (2003) voorstellen in hun onderzoek.

Op basis van dit onderzoek kunnen we concluderen dat een groot probleem lijkt te zijn dat er verwarring bestaat over wat de politie wel en niet mag, kan en moet. De functie van de politie is tweeledig. Ten eerste moet de politie het gezag zijn (streng zijn, mensen oppakken, geweld gebruiken, regels volgen, straffen opleggen) en ten tweede moet de politie als mens de burger beschermen of zelfs als vriend optreden (persoonlijk contact met de burger hebben, geen geweld gebruiken, redelijk zijn, eerlijk zijn). Dus, de politie is niet alleen je *beschermende vriend* (menselijk), maar ook *boze man* in uniform (institutioneel). Behalve deze tegenstrijdige functies van de politie moet zij volgens jongeren ook een voorbeeldfunctie vervullen in de maatschappij. Dit maakt het voor de politie moeilijk om te voldoen aan alle verwachtingen die jongeren van hen hebben.

Online wordt duidelijk hoe jongeren over de politie denken. Deze inzichten in de opvattingen van jongeren over de politie kunnen de politie helpen om jongeren beter te begrijpen en in te spelen op hun bestaande normen en waarden. Aangezien de attitudes van jongeren ten opzichte van de politie niet slechts tijdelijk zijn, maar invloed hebben op latere attitudes (Maus, 2014), is het van belang dat de politie een positief en professioneel beeld oproept bij jongeren. Steun van deze leeftijdscategorie zal de effectieve werking van de politie vroeger en later kunnen vergroten.

6. Discussie

Dit onderzoek laat zien dat het analyseren van de opvattingen van jongeren over de politie via online gesprekken een doeltreffende manier is om inzicht te krijgen in hun leefwereld. Jongeren werden niet volgens een gestandaardiseerde vragenlijst gevraagd hun opvattingen op een schaal weer te geven, maar hun mening is gedistilleerd uit authentiek jongerenmateriaal. Hierdoor zijn nieuwe opvattingen naar voren gekomen die niet eerder deel uitmaakten van vragenlijsten en dus ook niet zijn besproken in eerdere literatuur. Dat de politie bijvoorbeeld volgens jongeren een menselijke kant heeft, dat er discussie bestaat over wat de politie wel of niet mag en kan en dat Nederlandse jongeren de politie bestempelt als dom, laf en lui zijn thema's die niet eerder voorkwamen in de besproken literatuur. Ook laat dit onderzoek zien dat meningen van jongeren zich opstapelen en versterken. Om hier tegenin te gaan moeten jongeren hun mening stevig onderbouwen en niet bang zijn voor kritiek of felle reacties van andere gebruikers.

Het nadeel van dit type onderzoek is dat we de opvattingen niet kunnen relateren aan demografische kenmerken van de jongeren. We hebben geen gegevens over de leeftijden van de jongeren, etnische achtergrond, plaatsen waar ze vandaan komen, etc. Wel kan dit type kwalitatief onderzoek weer als input gebruikt worden voor toekomstige vragenlijsten. Nieuwe schalen zoals, 'ik vind de politie laf', of 'ik vind dat de politie meer geweld mag gebruiken' zouden meer inzicht kunnen geven over opvattingen in relatie tot demografische kenmerken. Daarnaast zouden de hier besproken thema's input kunnen zijn voor diepte-interviews of focusgroepen met jongeren.

De opvattingen van jongeren die in dit onderzoek naar voren komen en de analyses hiervan zijn gebaseerd op authentiek materiaal van jongeren die zich online uitlaten over de politie. Dit moet niet verward worden met serieuze, goed onderbouwde opinies over de politie in Nederland; hier hebben we immers niet naar gevraagd. Doordat jongeren hun opvattingen presenteren in hun eigen taalgebruik, in hun eigen online omgeving, krijgen we een authentiek beeld van hun alledaagse opvattingen. Dat jongeren in deze omgeving bezig zijn met het profileren van zichzelf, stoer doen, indruk maken, etc. is onderdeel van deze online omgeving.

Bovendien moet opgemerkt worden dat de online opvattingen van jongeren die in dit onderzoek zijn verzameld slechts tot op zekere hoogte kunnen worden gebruikt om conclusies te trekken over opvattingen over de politie van jongeren in het algemeen. De opvattingen die gebruikt zijn in dit onderzoek komen van diverse fora en geven hiermee een goed beeld van wat jongeren online denken over de politie. Echter gaat het om de opvattingen van een specifiek aantal jongeren, waardoor er met generalisaties naar Nederlandse jongeren in het algemeen voorzichtig moeten worden omgegaan.

De zes thema's die in dit artikel zijn gepresenteerd in de analyse lijken door de afzonderlijke kopjes op zichzelf staande thema's te zijn. Echter, deze thema's zijn voor een groot deel overlappend. Wanneer jongeren de politie als lui benoemen omdat ze alleen boetes uitdelen voor kleine verkeersovertredingen, vinden jongeren dit ook onrechtvaardig. Tegelijkertijd vinden jongeren dat de politie hiermee een institutionele macht vertoont, wat ze wederom onrechtvaardig vinden. Veel opvattingen zijn dus onder verschillende thema's te plaatsen. De categorieën zijn daarmee dan ook niet uitsluitend maar overlappend.

Als laatste kanttekening bij dit onderzoek willen we melden dat we dit materiaal hebben verzameld in 2012. Het internet is een sterk veranderend landschap. Jongeren verplaatsen zich massaal en razendsnel van de ene site naar de andere en informatie en discussies verspreiden zich in recordtempo. Dit wil niet zeggen dat de opvattingen van de jongeren alweer gedateerd zijn. Wel betekent dit dat er verder onderzoek gedaan moet worden naar de houdbaarheid van de opvattingen van jongeren die via het internet geplaatst, bediscussieerd en door ons als onderzoekers geanalyseerd worden.

Bibliografie

BABBIE, E. (2010). *The Practice of Social Research*. Wadsworth: Cengage Learning.

BEUNDERS, H.J.G. & MULLER, E. (2005). *Politie en media: feiten, fictie en imagopolitiek*. Zeist: Uitgeverij Kerckebosch.

CBS (2014). *ICT gebruik van personen naar persoonskenmerken*. Geraadpleegd op 1 juli, 2014 <http://statline.cbs.nl/StatWeb/publication/?VW=T&DM=SLNL&PA=71098NED&D1=0-14,33-34,41-47,55-59,65-84,114-133&D2=7-8&D3=a&HD=090817-1415&HDR=G1,G2&STB=T>

EUROPEAN CRIME PREVENTION MONITOR (2012). *Public opinion and policy on crime prevention in Europe*. EUCPN Secretariat, December 2012, Brussels. Geraadpleegd op 3 november, 2014 van <http://www.eucpn.org/research/reviews.asp>

- EUROPEAN SOCIAL SURVEY (2011). *Trust in justice: Topline results from Round 5 of the European Social Survey*. ESS Topline results series, issue 1. Geraadpleegd op 3 november, 2014 van http://www.europeansocialsurvey.org/docs/findings/ESS5_toplines_issue_1_trust_in_justice.pdf
- FINE, M., FREUDENBERG, N., PAYNE, Y., PERKINS, T., SMITH, K. & WANZER, K. (2003). 'Anything Can Happen With Police Around': Urban Youth Evaluate Strategies of Surveillance in Public Places. *Journal of Social Issues*, 59(1), 141-158.
- GREENFEELD, P.M. & SUBRAHMANYAM, K. (2003). Online discourse in a teen chatroom: new codes and new modes of coherence in a visual medium. *Applied developmental psychology*, 24, 713-738.
- HOPKINS, N. (1994). Young People Arguing and Thinking About the Police; Qualitative Data Concerning the Categorization of the Police in a Police-Youth Contact Program. *Human Relations*, 47(11), 1409-1432.
- LAMERICHS, J. & TE MOLDER, H. (2003). Computer mediated communication: from a cognitive to a discursive model. *New media & society*, 5(4), 451-473.
- MAUS, I. (2014). Attitudes van jongeren ten aanzien van de politie: een verkennend onderzoek naar de (gepercipieerde) procedurele rechtvaardigheid. *Cahiers Politiestudies*, 31, 141-164.
- MAXSON, C., HENNIGAN, K. & SLOANE, D. (2003). *Factors that influence public opinion of the police*. US Department of Justice Office of Justice Programs.
- MILLER, J., DAVIS, R.C., HENDERSON, N.J., MARKOVIC, J. & ORTIZ, C.W. (2003). *Public opinions of the police: The influence of friends, family, and news media*. Vera Institute of Justice.
- PEEK, C.W., ALSTON, J.P. & LOWE, G.D. (1978). Comparative evaluation of the local police. *Public Opinion Quarterly*, 42(3), 370-379.
- RADFORD, K., HAMILTON, J. & JARMAN, N. (2004). 'It's Their Word Against Mine': Young People's Attitudes to the Police Complaints Procedure in Northern Ireland. *Children & Society*, 19, 360-370.
- SACKS, H. (1992). The baby cried. The mommy picked it up. In H. SACKS, *Lectures on conversation*. Cambridge, MA: Blackwell Publishers.
- SNEIJDER, P.W.J. & TE MOLDER, H.F.M. (2005). 'Moral logic and logical morality': attributions of responsibility and blame in online discourse on veganism. *Discourse and Society*, 16, 676-696.
- STOMMEL, W. & KOOLE, T. (2010). The online support group as a community: A micro-analysis of the interaction with a new member. *Discourse studies*, 12(3), 357-378.
- TEN HAVE, P. (2007). *Doing conversation analysis: a practical guide*. London: Sage Publications Ltd.
- VALKENBURG, P.M. & PETER, J. (2013). Five challenges for the future of media-effects research. *International journal of communication*, 7, 197-215.
- VALKENBURG, P.M. & PETER, J. (2011). Online Communication Among Adolescents: An Integrated Model of Its Attraction, Opportunities, and Risks. *Journal of adolescent health*, 48, 121-127.

VAN CHARLDORP, T.C. & VAN DEN HEERIK, R.A.M. (2013). Schrijven, hyven, facebooken, rappen en tweeten over criminaliteit en de politie. Een talige kijk in de leefwereld, normen en waarden van Nederlandse jongeren. *Politie en Wetenschap Verkenningen 2013*.

VAN ZESSEN, J. (2014). <https://www.buzzcapture.com/2014/02/aantal-facebook-gebruikers-in-nederland-van-2006-tot-2013/> Geraadpleegd op 1 juli, 2014.

WEITZER, R. & TUCH, S.A. (2005). Determinants of Public Satisfaction with the Police. *Police Quarterly*, 8(3), 279-297.

WU, Y. (2010). College Students' Evaluation of Police Performance: A Comparison of Chinese and Americans. *Journal of Criminal Justice*, 38, 773-780.